

Publicerad 2007-05-02 19:57 av Skymningens Miia

Nu börjar den verkliga historien

Livets Resa - på några dagar [kap. 1]

<Center>Kapitel 1.

Resans början

”Detta är inte slutet. Det är inte ens början på slutet.

Men kanske är det slutet på början.”

Winston Churchill</Center>

Viola stirrade ut genom bilfönstret med oseende ögon där bilarna rusade förbi som om alla människor i dom hade bråttom och flydde som om slutet vore nära.

Viola skakade lätt på huvudet för att skärpa till sig i föräldrarnas bil som stod på bensinstationen och såg ned på sitt block igen och läste det som stod skrivet där igen med stor koncentration

Oliver – Uppsala – E4, Kungsgatan, Svartbäcksgatan, Stiernhielmsgatan (höger).

Karli – Uppsala – Svartbäcksgatan (höger), Gamla Uppsalagatan (vänster), Ringgatan (v), Seminariegatan (h), Stefansgatan (v), Prinsgatan (h).

Mattias & Henry – Jönköping – E4, Odengatan (h), Fortunagatan (h).

Emma – Malmö – Munkebäcksgatan (v), E20/Riddaregatan (v), E6/E20 (v, längs vattnet), 11 (h), Sallerupsvägen (h), Danskavägen (h), 1 gatan svänga in på.

Jonas – Göteborg – E4, Kungsgatan (h), Åsenvägen (v, v), 26/40 (v), 40 (f), E20/Riddaregatan (h), Munkebäcksgatan (h), Colliandersgatan (h).

Viola var ganska förvånad över att det inte var några fler, hon tyckte att hon hade många nära vänner genom Internet. Men nu stod det på papper att ”bara” fem stycken skulle hon besöka. Men fem var tillräckligt, nästan för mycket om hon tänkte på det. Men alla fem var ett absolut måste att besöka och hon hade en vecka på sig för under den veckan var hennes föräldrar bortresta och skolan skulle inte kunna nå dom. Hon läste vägbeskrivningen till Oliver som hon skulle åka först till eftersom Uppsala var närmast. När hon väl memorerat det mesta så lade hon blocket i sätet bredvid med kartan som hon hade med sig. Lite ovan så tittade hon efter först var allt fanns i bilen innan hon startade bilen och körde ut den på E4-vägen.

Viola var 16 år och hade just börjat ta lite körlektioner där hemma av sin mamma, men hon var inte en fullfjädrad bilist men det fick gå som det går.

Medan hon körde längs E4 så försökte hon tänka på Oliver mellan alla tankar om vad hon skulle göra härnäst med bilen. Oliver var en 17 årig homosexuell kille som hon hade pratat ett tag med genom Internet på en sajt där man publicerade dikter, noveller och sådant. Men egentligen hade det hela börjat på en annan hemsida, då hon hade läst hans novell som inte hade riktigt passat in där och hon hade föreslagit den sidan med dikter och noveller för honom. Efter ett tag hade hon blivit nyfiken och sökt efter honom för att se om han hade läst och lytt hennes råd, till hennes överraskning hade han det! Från där hade det börjat och de hade pratat och diskuterat kärleken och om hans novell som han hade skrivit i depressionens dimma som handlade om honom och det han hade velat göra då och även om det efteråt då han avslutade novellen. Det var faktiskt hans novell som hade inspirerat henne att göra den här resan.

Den hade handlat om en kille som hade haft ett skit liv minst sagt och till slut reste i landet för att träffa sina närmsta vänner som han kände genom Internet, först hade han tänkt ta självmord efteråt men sedan ångrat sig. Dock hade han dött.

Viola visste inte riktigt vad hon ville göra men resa och träffa sina Internetvänner ville hon och det hade hon påbörjat. Idag.

När hon väl hade stannat in på Stiernhielmsgatan framför den port där Oliver bodde kände hon till sist nervositeten dyka upp i magen som hon hade glömt på vägen då hon hade fullt upp med körningen. Nu när hon såg sina svarta läppar så kände hon sig bara löjlig och torkade snabbt bort det, hon stirrade mot spegeln medan hennes hjärtslag bultade i bröstet.

Hon klev till sist ut ur bilen och tog fram sin mobil medan hon stirrade lätt på det fönster där hon visste att han bodde medan hon knappade in hans mobilnummer och ringde

”Oliver.”

”Tjena, det är Viola”, sa Viola lite nervöst.

”Nämen tjena! Hur är det? Du låter lite nervös?” sa Oliver varmt med sin röst som lugnade ned Violas mage betydligt.

”Det är inte så konstigt. Jag står nämligen utanför din port.”

Det blev lite tyst en stund innan han sa med en tvivlande röst

”Nää?”

Men Viola såg honom titta ut genom fönstret som hon fortfarande såg mot och vinkade mot skuggan.

”Joo.”

Det blev tyst en stund, under den tiden hann Viola känna en tveksamhet för första gången under hela dagen om hon verkligen skulle ha påbörjat den här resan.

”Oliver?” frågade hon tveksamt.

”Du måste fan skoja. Men du vänta, jag kommer ned!”

Sedan klickade det till i mobilen av att han stängde av mobilen. Viola la ned sin mobil tveksamt i fickan långsamt medan tankar rusade runt i hjärnan och alla dom undrade om detta verkligen hade varit något bra gjort?

Snart kom Oliver ned och han öppnade dörren och såg längs gatan innan han småjoggade över den mot Viola. Först så såg hans ansikte med det blonda håret skeptiskt ut men sedan övergick det till chock och glädje.

”Viola! Det kan inte vara sant!”

”Joo, det är jag”, sa Viola ganska lågt medan hon skrapade foten lätt mot marken men Oliver tog henne i sin stora famn och värmdde henne i kvällens lätt kyliga vind.

Snart släppte han henne och höll henne på en arms avstånd och såg på henne med en viss glädje som sedan sakta gick över till ängslan.

”Vad håller du på med Viola?”

Viola såg in i hans varma blåa ögon och ryste lite till, de var så blåa.

”Men du måste ju frysa! Följ med mig upp”, sa Oliver.

Faktum var att Viola hade tänkt be om att få sova i hans vardagsrum men tvekade nu trots att hon kände tröttheten knacka i bakhuvudet. Oliver verkade se hennes tveksamhet för han sa

”Det är klart att du ska följa med upp.”

För att sedan greppa tag i Violas ena arm och drog henne lätt med sig över vägen, Viola tvekade lite men följde efter.

Viola satt vid ett blåmålat bord med en kopp te i händerna som han hade frågat om hon tyckte om och sedan blinkade åt henne. Viola hade inte först förstått men sedan fattat att han menade hans novell då någon hade bjudit huvudpersonen på te som efter lite sorts gräl, sagt att han inte tyckte om te och hållt ut det i vasken. Viola log lite lätt och tittade runt i hans kök, det var trivsamt med vaniljvita väggar och blåa skåp och grå bänk. Det var lite lantligt trots den röda stenväggen på höghusen tvärtemot. Oliver satt mittemot henne och såg på henne som tittade lite runt i köket medan han smuttade lätt på sitt kaffe, han tänkte på sin novell som han hade skrivit i indignation och bedrövelse. Det Viola hade gjort påminde starkt honom om den och han skulle kunna bita sina naglar i nervositet av att han hade gett andra idéer men han nöjde sig med att bränna tungan då och då med kaffet men till slut ställde han ned kaffet och avbröt den sköna tystnaden i det lätt mörka köket

”Viola, du gör väl inte nu som i min novell?”

Han såg ned i bordet men såg sedan upp efter en lång tystnad. Han såg Viola sitta mittemot och titta på det klargula skenet från nedgående solen vandra över de blåa skåpen.

”Viola?”

Viola såg upp mot honom och sa

”Jo, men det var mitt beslut. Inte ditt.”

Oliver greps av indignation och förtvivlan, han hade bara skrivit novellen i ett eget syfte. Han visste inte vad han skulle säga förutom att han ville hejda henne till varje pris men till slut fick han fram

”Nej Viola, du får inte.”

Viola såg mot honom och sa med ett sällsamt skimmer i ögonen

”Det är min kropp och du är min vän.”

Oliver rynkade pannan lätt, han förstod inte riktigt men en sak förstod han.

Hon hade redan beslutat sig, hon skulle göra resan.

”Men slutet blir väl inte likadant...?”

Violas ena mungipa ryckte till lite uppåt

”Jag kommer nog inte dö i en biljakt om du menar så”, hon tystnade. ”Tiden får ta mig dit den vill.”

Oliver nickade och förstod att han inte kunde dra ut mera ur henne, inte nu.

Viola log mot honom som om hon förstod vad han hade just tänkt.

De satt framför teven hela kvällen med chips, popcorn och läsk, de pratade om minsta löjliga småsaker till största bärande sak. Oliver frågade henne vid ett tillfälle

”Är du rädd för att dö?”

Viola tystnade och sa sedan med samma sällsamma spjuver i ögonen

”Jag tror inte det”, hon tystnade ”Det vet jag väl inte förrän i dödsögonblicket.”

Oliver såg på henne med chipsen halvvägs till munnen

”Och du?” frågade hon.

”Fullständigt livrädd”, sa han med allvarlig ton och ansikte.

Viola nickade belåtet med ett trött leende och sa

”Det är bra.”

Dagen efteråt tassade Viola mot dörren med skorna i handen och stängde den försiktigt efter sig med ett klick.

Kvar efter henne var det ett kuvert där det stod ”Till Oliver” och inuti det fanns det en papperslapp där det stod:

”Tjena Oliver, min djupt närmsta vän.

Jag ville inte väcka dig, inte efter vår kväll som förresten var den bästa kväll på mycket länge. Jag vill minnas dig på den kvällen, inte som en försvinnande figur i backspegeln. Jag hoppas innerligt att du förstår och snälla, ring inte för att försöka få mig att avstå. Jag vill att vi skiljs som vänner, inte ovänner. Fortsätt att vara livrädd, det är naturligt och bra.

Din vän, Viola.”

Viola stod vid en skolgård när klockan var vid lunchtid, där det fanns tydligt alla sorters ungdomar. Men det var en som fångade hennes ögonkast, hon hade lätt rött hår och var i tretton årsåldern.

Hon var en söt tjej som tydligt skulle bli vacker i framtiden.

Det var Karli.

Hon var tre år yngre men hon påminde Viola om en sextonåring när de pratade på Internet och glömde bort hela tiden att hon var egentligen var tretton. De hade mötts på sajten med dikter och noveller och ända sedan dess skickat långa, långa mejl till varandra om allt i deras liv. Viola såg många av eleverna kasta blickar mot Viola för hennes svarta läppar, hon log snett, hon skulle i alla fall inte kunna förstöra hennes rykte. Hon tog upp mobilen som var nu fulladdad efter att ha laddat den hos Oliver och letade upp Karlis nummer och ringde den medan hon såg mot Karli på skolgården som stannade upp och tog upp mobilen ...

Nu kände Viola pirret komma tillbaks igen men den här gången i händerna som blev kalla och svettiga.

”Ja?”

Det var Karlis röst.

”Tjena, det är Viola.”

”Hej! Hur är det?”

”Det är bara bra. Vilken snygg jacka du har förresten”, sa Viola som flinande såg Karli stelna till på skolgården.

”Hur fan vet du vilken jacka jag har?” sa Karli med ett litet klenetroget skratt.

”För jag ser att du har din röda jacka.”

Hon kunde se ända därifrån Karlis gapande mun och började skratta högt och ljudligt. Karli snurrade runt och såg Viola stå vid staketet och skratta.

”Vad fan?” utbrast Karli i mobilen.

”Överraskning!”

”Minst sagt”, sa Karli medan hon gick mot Viola fortfarande mobilen mot örat.

”Nu behöver vi väl inte mobilen?” sa Viola medan Karli var några få meter från henne. Karli himlade med ögonen och stängde av samtalet. Viola lade ned mobilen i fickan medan hon fortfarande log mot henne.

”Vad fan gör du här?” sa Karli när hon till slut stod en meter ifrån Viola.

”Tja”, sa Viola som inte ville avslöja för mycket. ”Jag är på genomresa och passade på att besöka dig.”

Karli såg då obekvämt ut och vred lite på sig. Viola rynkade pannan lätt och frågade

”Vad är det?”

Karli såg upp mot henne med ögonen som speglade en stor tveksamhet och lidande. Viola kom då ihåg vad hon hade sagt i flera mejl ”Visst är det skönt att veta att vi inte kommer att träffas? När vi har berättat så mycket för varandra.”

I samma ögonblick slog hela tanken ned mot hennes medvetande, hon hade gjort fel som gjort detta! Hon backade några steg

”Åh, glöm det Karli. Detta var inte bra”, sa Viola. ”Vi hörs senare.”

Hon vände sig om och gick längs vägen. Karli ropade åt henne

”Viola! Jag menade inte så!”

Viola svarade inte utan gick till bilen och satte sig i den och vände om för att köra vidare men då öppnade en figur kvickt bilens ena dörr till sätet bredvid Viola och satte sig ned. Viola tvärbromsade men när hon såg att figuren var Karli, suckade hon av lättnad.

”Du skrämde mig från vettet, Karli.”

Karli såg skuldmedveten ut och oerhört blyg. Viola sa efter en kort stunds tystnad

”Karli? Det är jag, Viola som du har snackat så himla mycket med.”

Karli nickade och såg upp

”Det var detta jag var rädd för, att jag skulle bli så jävla blyg.”

Viola skakade på huvudet och log

”Det gör inget.”

De satt en stund tysta i bilen, det var inte en pinsam tystnad utan en lugn och skön tystnad full med förståelse.

”Tack.”

Viola hörde det och öppnade sina ögon och såg mot Karli som stod nu utanför bilen med dörren öppen, kikande mot Viola.

”För vaddå?” sa Viola lite lätt slött av värmen.

Karli log mot henne och sa

”För allting.”

Viola log tillbaks och nickade

”Tack du också.”

Viola såg i backspegeln och såg den vinkande försvinnande figuren. Det var inte alls så vemodigt som hon hade trott, hon kände en saknad efter Oliver men vinkade åt Karli. Resan skulle fortsätta.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Skymningens Miia med Poeter.se id #12506 innehar upphovsrätten